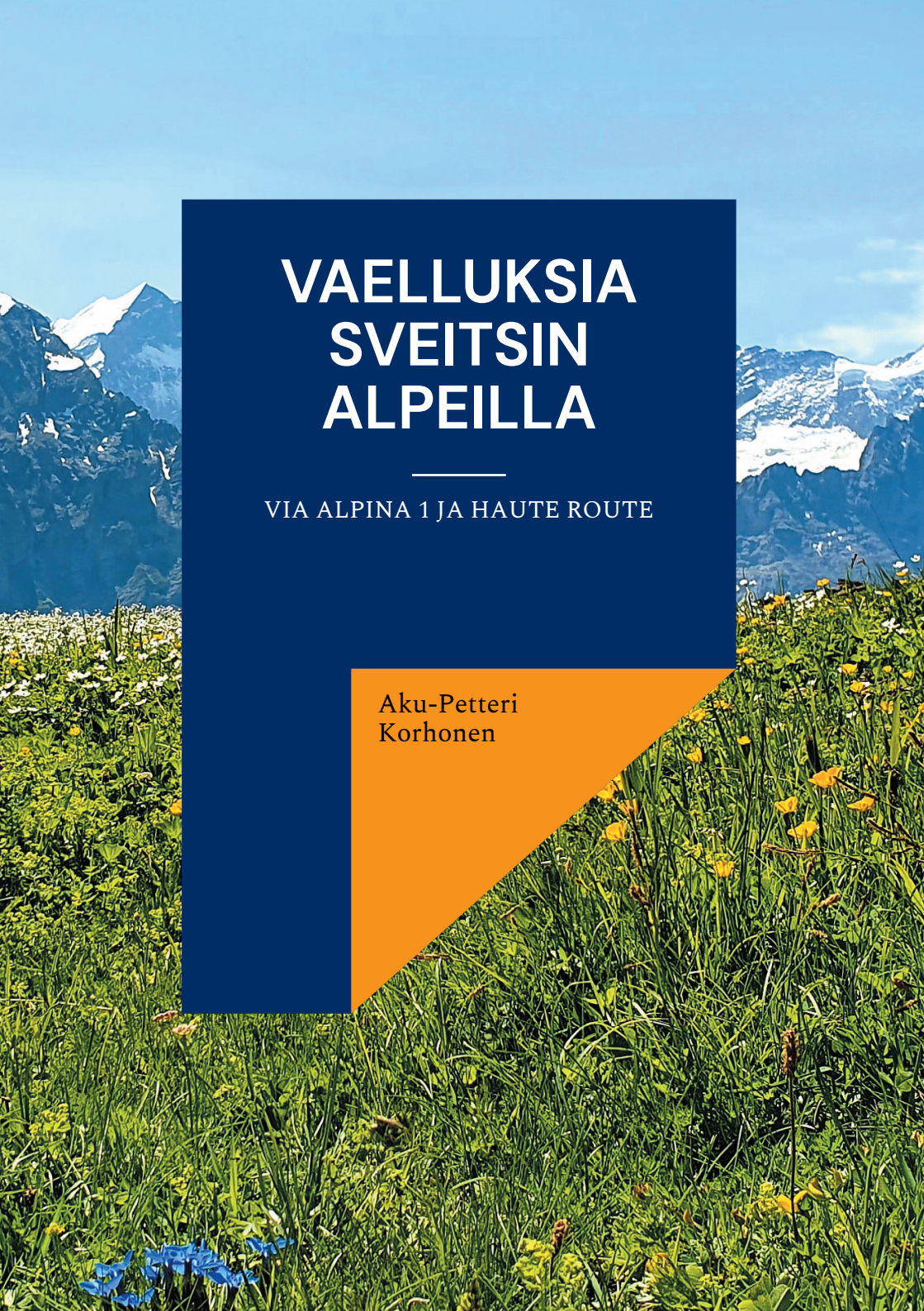

VAELLUKSIA SVEITSIN ALPEILLA

VIA ALPINA 1 JA HAUTE ROUTE

Aku-Petteri
Korhonen

Vaelluksia Sveitsin Alpeilla

—

Via Alpina 1 ja Haute Route

Aku-Petteri Korhonen

© 2021 Aku-Petteri Korhonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4722-3

Tervetuloa vuoristovaelluksen maailmaan! Tällä kertaa seikkaillaan Sveitsin Alpeilla.

Kirjan ensimmäinen matkakertomus on Via Alpina 1 –nimiseltä reitiltä, joka kulkee pitkin Alppeja Sveitsin itärajalta länsirajalle. Matkalla pistäydytään myös Interlakenissa.

Toinen kertomus on stilisoitu versio vuonna 2014 julkaistusta kirjasta Haute Route – Vuoristovaellus Chamonix’sta Zermattiin. Suurin ero näillä on se, että alkuperäisessä kirjassa on 142 värikuvaa.

Näissä tarinoissa kuljetaan yhteensä noin kuukauden ajan vuoristossa. Kirjasta saa siten varsin kattavan kuvauksen Sveitsin Alpeista sekä siitä, miten toteuttaa pidempiä omatoimisia vaellusreissuja Alpeilla.

Tämä on yhdeksäs vuoristovaelluksista kirjoittamani kirja. Ne kattavat vaelluksia Itävallan, Sveitsin, Ranskan, Saksan ja Italian Alpeilla sekä Ranskan Pyreneillä. Kirjat ovat nimeltään:

- Haute Route – Vuoristovaellus Chamonix’sta Zermattiin
- GR5 – Vuoristovaellus Chamonix’sta Nizzaan
- Vuoristovaellus Pyreneillä ja kaupunkiloma Biarritzissa, San Sebastianissa, Toulousessa, Andorrassa ja Barcelonassa
- Vuoristovaellus Dolomiiteilla lapsen kanssa – Alta Via 2
- Vuoristovaellus Itävallassa – Berliner Höhenweg ja Stubaier Höhenweg
- Vaellus yli Alppien – Dream Way Münchenistä Venetsiaan
- Vaellus Ranskan Alpeilla – GR5 Geneve-järveltä Nizzaan

Kirjoista kolme on käännetty myös englanniksi:

- Haute Route – Travelogue from Chamonix to Zermatt hike
- Trekking over the Alps – Alta Via 2 in the dolomites and Dream Way Munich-Venice

Toivon, että kertomuksista on paitsi viihdettä nojatuolimatkeilijoille, myös hyötyä vuoristovaelluksiaan suunnitteleville tai niistä haaveileville. Jos joku asia vaelluksiin liittyen mietityttää, yhteyttä voi ottaa nettisivuillani <https://akukorhonenphoto.weebly.com/> olevan linkin kautta. Sivuilta löytyy tietoa myös muista vaelluksistani ja niihin liittyvistä kirjoista sekä valokuvia ja videoita.

Nautinnollista nojatuolimatkaa!

Helsingissä, syyskuussa 2021

Aku-Petteri Korhonen

I

Via Alpina 1

—

Sveitsin Alpit idästä länteen

2021

Johdanto

Olen käynyt vaeltamassa vuoristossa joka kesä vuodesta 2004 lähtien. Tuolloin kierrettyämme pari viikkoa autolla ristiin rastiin Puolaa päädyimme vaimon ja 2-vuotiaan poikamme kanssa Zakopanen kylään Etelä-Puolassa. Tuolla reissulla yövyimme yleensä jonkun kotiin improvisoiduissa B&B-paikoissa, joista ilmoitettiin kyltein kaduilla. Tämäkin paikka Zakopanessa oli sellainen, mutta poikkesi sillä kohtalokkaalla tavalla muista, että sen pihalla istuessa ei voinut välttyä jylhän vuorensinämän katselulta. Ihmettelin tätä Tatra-vuoristoa ja olin täysin ... no haltioitunut on ehkä oikea sana, jos nyt mies sellaista voi käyttää. Tuonne pitää päästä, totesin vaimolleni. Hän oli tuolloin jo siinä määrin tottunut pähänpistoihini, että totesi vain tyypilliseen tapansa: No, sitten pitää mennä.

Seuraavana aamuna lähdin majoituspaikkamme pihalta vuorta kohti. Varusteina oli farkut ja nahkatakki, taskussa pullo vettä. Jostain olin löytänyt turisteille jaettavan, käsin piirretyn alueen kartan. Se oli hyvin yleispiirteinen, mutta siitä kuitenkin näki, mistä voisi yrittää ylös ja palata alas. Eli todella professionaalista meininkiä ja varusteilla hifistelyä heti alusta alkaen! Tämä päivä muutti käsitykseni siitä, mitä kesälomalla kannattaa aivan ehdottomasti tehdä: kiivetä mäkeä ylös ja tulla toista alas!

Tämä yksinkertainen sapluuna on ollut mielessäni siitä lähtien. Palasin Tatralle vielä neljänä peräkkäisenä kesänä 2005–2008 eri kokoonpanoissa. Vuonna 2005 kiipesin isäni kanssa Zakopanesta näkyvän Gievont-vuoren huipulle, vaikka vain vuosi sitten olin pitänyt ajatusta noususta sinne täysin utopistisena. Parhaat vaellusreitit löysin seuraavina vuosina toiselta puolelta vuorta, Slovakian Tatralta.

Tatran koluamisen jälkeen aloin tehdä tuttavuutta Alppien kanssa. Viime vuosina olen kiertänyt parin kolmen viikon pituisia majalta

majalle reittejä Ranskassa, Itävallassa ja Italiassa. Onneksi kohdalle on sattunut ymmärtäväinen vaimo, joka edelleen suhtautuu positiivisesti tähän harrastukseeni, vaikka ei itse vuoristossa kulkemisesta pidäkään. Kerran järjestin meille yhteisen vaellusreissun Slovenian Alpeille, mutta siitä ei muodostunut suunnittelemaani sukseeta. Tuolloin kävi minullekin ilmi, että hän pelkää korkeita paikkoja. Vaikka hän itse ei siis halua vuorille, sanoo hän, ettei minun lähteminen ole häneltä pois. Näin kai sen voi tiivistää. En ota sitä itsestäänselvyytenä, vaan pidän itseäni onnekkaana.

Paljon on toki reissattu myös yhdessä, mutta enemmänkin kaupunkikohteissa. On myös onnistuttu yhdistämään nämä kaksi asiaa. Esimerkiksi, kun vaelsimme vanhemman pojan kanssa München–Venetsia-reitillä, tapasimme lopuksi vaimon ja nuoremman pojan Venetsiassa, jossa pidettiin viikon loma yhdessä. Tätä sapluunaa voi suositella. Tuosta reitistä, Dolomiiteista ja hämmästyttävästä Venetsian kaupungista enemmän kirjoissani: *Vaellus yli Alppien – Dream Way Münchenistä Venetsiaan* ja *Vuoristovaellus Dolomiiteilla lapsen kanssa*.

Edellinen vuoristovaellusreissuni oli Grand Randonnee 5 -reitillä Ranskan Alpeilla 2019. Kesällä 2020 olin lähdössä Sveitsin Via Alpina 1 -reitille, mutta satutin niskani juuri ennen lähtöä sillä seurauksella, ettei reppu selässä kulkemiseen ollut mitään mahdollisuutta. Ehkä se jälkikäteen ajatellen oli parempi näin, kun tuolloin ei ollut vielä koronarokotteita ja muutenkin tietoa tästä maailman sekaisin saaneesta sairaudesta oli nykyistä vähemmän. Niskani tutkittuaan lääkäri totesi, ettet todellakaan lähde, mutta jos lähdet kuitenkin, vietät loman hotellihuoneessa makuuasennossa ensimmäisen päivän jälkeen. Kyllähän minä tätä itsekin ounastelin, mutta oli hyvin vaikea luopua vuoden ajan tehdyistä suunnitelmista, kun kaikki oli valmista lentolipuista ja yöpymisvarauksista lähtien. Kun joku asia kiinnostaa oikeasti, sitä yrittää kaikin keinoin nähdä positiivisia asioita ja selittää järkisyitä parhain päin. Totta puhuen

niskani ei liikkunut tuolla lääkärikäynnillä lainkaan, joten aika utopistista se positiivisuuteni oli. Eestiläisen kaskun tavoin: Optimisti näkee hautausmaallakin vain plusmerkkejä.

Reissu jäi siis tekemättä kesällä 2020. Sellaista se välillä on. Vastustaa. Oli tässä kuitenkin se hyvä puoli, että lähdin muun perheen mukana vuokramökkilomalle Naantaliin, jonne he olivat menossa suunnitellun vaellusreissuni alkaessa. Ei oltu mökkeilyä ennen juuri kokeiltu, mutta nyt oli vuokrattu mökki Ruissalosta meren rannalta. Uimaan ja saunomaan pääsi joka päivä, säät sattuiivat suosimaan, käytiin Turussa museoissa ja jalkapallopeleissä, syötiin ja kuljailtiin Naantalissa ja päästiin jopa ihmettelemään Kultarannan puutarhaa. Tästä innostuneena vuokrattiin seuraavana talvena mökki Pyhtäältä ja Ylläkseltä. Keväällä oltiin muutama päivä Hangossa ja kesällä oli mökki vuokralla viikoksi Orivedeltä ja toinen Kolilta.

Näiden kokemusten perusteella voi kyllä lämpimästi suositella mökin vuokrausta Suomessa eri kohteista. Tulee nähtyä paljon sellaista Suomea, jota ei kotipaikalla muista tai tiedä olevankaan. Tarjolla on sekä kulttuuria että luontoa. Esimerkiksi Orivedeltä tehtiin museoreissu Mänttään ja ulkoilureissu Helvetinjärven kansallispuistoon. Kolilla käveltiin kansallispuistossa, ajettiin fätbaikeilla metsissä ja soudeltiin Pielisellä. Nuoriso-osastoa kiinnosti Nightwish-museo Kiteellä, jonka olemassaolo oli minulle täysi yllätys. Kyllä se minuakin kiinnosti, sen verran pitkään on tullut metallimusiikkia kuunneltua. Paluumatkalla poikettiin vielä Mikkelin Päämaja-museossa ja Valamon luostarissa. Eli kyllä Suomestakin löytyy eikä tarvitse mennä Lappiin saakka.

Vuosi aikaisemmin loukkaamani niska ei vielä 2021 kesälläkään ollut ihan kunnossa, vaikka olin käynyt fysioterapiassa. Uskoin kuitenkin, että kyllä se siitä lutviutuu. Jos ei onnistu, tulen pois. Ainakin lähdän yrittämään. Tästä kirjasta voi sitten lukea, miten kävi.

Miksikö juuri Sveitsiin? Yritin tätä kirjoittaessani muistella, miten se valikoitui matkakohteeksi. Olisikohan ollut niin, että kun olin viime vuosina kulkenut Alpeilla muissa maissa kuin Sveitsissä, se tuli ikään kuin seuraavaksi listalle. Tai oikeastaan palasi listalle. Minähän tein ensimmäiset pidemmät vaellukset Alpeilla juuri Sveitsissä. Vuonna 2012 kiertämästäni Tour du Mont Blancista kolmasosa kulkee Sveitsissä ja 2013 kulkemani Chamonix'n ja Zermattin välinen Haute Route -reitti kulkee ensimmäistä nousua lukuun ottamatta kokonaan Sveitsissä. Tuosta reissusta kirjoitin myös ensimmäisen kirjani, *Haute Route*. Eli siinäkin mielessä palataan alkuun.

Sveitsi oli siis tuttu kohde muutenkin kuin Heidi-kirjoista. No, ei vaan, en todellakaan ole niitä lukenut. En tiennyt niistä mitään ennen tätä reissua, mikä taitaa olla sinänsä saavutus. Luin jostain, että tämän sveitsiläisen Heidin tarina olisi kolmanneksi eniten käännetty tarina maailmassa, Raamatun ja Koraanin jälkeen. Enpä tiedä, voiko tuo pitää paikkaansa, mutta joka tapauksessa tällainen bestseller oli mennyt minulta ohi. Sain kuulla siitä äidiltäni kerrottua olevani lähdössä tällä kertaa Sveitsiin vaeltamaan. Hän kertoi kaiken tarpeellisen Sveitsistä muistellen lapsuudessaan lukemaansa Heidin tarinaa. On siitä ilmeisesti joku elokuvakin. Heidin tarinan perusteella maisemat Sveitsissä ovat kuulemma upeat. Vaikka tuo nyt voi kuulostaa vähän epämääräiseltä taustamateriaalilta vuoristovaelluksen valmistelussa, näin jälkikäteen voi todeta, että paikkansa piti. Hienot oli maisemat! Kyllä äidit tietää. Kiitokset hänelle myös perinteisestä synttärilahjasta, jolla hankin tällekin reissulle kartat.

Vuoristovaelluksista kirjoittamani kirjat eivät ole reittiohjeita. En kerro niissä, mihin kääntyä missäkin mutkassa. Tällaisia kirjoja on jo kirjoitettu ja käytän niitä itsekin matkojen suunnittelussa ja toteutuksessa. Kuvaan toki matkalla näkemiäni paikkoja, mutta painotus on enemmänkin siinä, minkälaisia tällaiset reissut ovat suomalaisen matkaajan näkökulmasta. Kuvaan myös matkan varrella eteen tulevia tilanteita ja valintojani niissä. Uusia tilanteita ja valinnan

paikkoja omatoimimatkoilla riittää joka päivälle. Nämä eivät ole sankarillisia vuoristoseikkailuja, vaan tarinoita siitä, miten tällainen peruskuntoinen perheenisäkin vuorilla pärjää. Omiin kokemuksiini peilaten kerron myös näkemyksiäni siitä, mitä vuorilla kannattaa ja mitä ei kannata tehdä. Safety first!

Muutamia käytännön asioita reissun suunnittelusta sekä reitistä ja sillä etenemistä

Via Alpina on Alpeilla kulkevien pitkän matkan vaellusreittien verkosto. Reittejä kulkee kahdeksan maan alueella. Yleensä Via Alpina ymmärretään matkaksi Adrianmeren rannikolta Alppeja pitkin Välimerelle. Siitä on useita variantteja ja lyhyempiä osuuksia. Yksi niistä on Sveitsin halki kulkeva Via Alpina 1 –reitti.

Via Alpinan eri reitit on nimetty värein. Sveitsin reitti on vihreä (Via Alpina Green). Punainen pääreitti kulkee Välimereltä Ranskan, Italian, Sveitsin, Itävallan, Saksan ja Slovenian kautta Adrianmerelle. Keltainen reitti kulkee Itävallasta Italiaan, Purppura Saksassa, Itävallassa ja Sloveniassa ja Sininen reitti Italiassa. Näihin voi tutustua tarkemmin www.via-alpina.org -sivuilla. Kaiken kaikkiaan käveltävää näillä reiteillä on yli 5000 kilometriä ja etappeja on tarjolla 342 eli melkein vuoden jokaiselle päivälle.

Sveitsin Via Alpina alkaa maan itärajalta ja päättyy länsirajalle Montereux’n kaupunkiin. Se on aika pitkä, 333 kilometriä (ja lisäksi 26 kilometriä, jos aloittaa Lichtensteinista). Nousua kertyy noin 20 000 metriä.

Jotkut innostuvat tällaisista luvuista, mutta suurin osa lopettaa lukemisen tässä vaiheessa oman vaelluksen suunnittelun osalta. Ei kannata. En itsekään lähellekään koko tuota matkaa kävellyt, sen voin näin heti aluksi jo kertoa. En mene vuoristoon suorittamaan reitin jokaista metriä tai nousua, vaan nauttimaan vuoristossa olemisesta ja kulkemisesta. Vuorilla oleminen sinänsä on minulle ja useimmille muillekin se juttu, ei reitin suorittaminen puritaanisesti alusta loppuun.

Sveitsin Via Alpina 1 on teknisesti helppo eikä sillä ole käytännössä lainkaan paikkoja, joissa eteneminen edellyttäisi esimerkiksi vaijerien

varassa nousemista. Kävely riittää. Ainoa vähän erikoisempi paikka on reitin korkeimmassa kohdassa, Hochtörlissä (2778 m.), mutta siinäkin kyse on vain reitin jyrkkyydestä. Rinteeseen on tehty tukevat puuaskelmat tuohon kohtaan. Ei siis tarvitse pelätä reitin vaativuutta teknisessä mielessä eikä mukana tarvitse olla erikoisvarusteita, kuten valjaita. Hyvin sisään ajetuilla vaelluskengillä pärjää. En lähtisi matkaan lenkkarityyppisillä tai matalavartisilla kengillä, koska ainakin kesällä 2021 niityillä oli välillä aika mutaista, pehmeää maastoa, jossa korkeavartiset perinteiset vaelluskengät pitävät jalat paremmin kuivana.

Reitin vaativuus ja riskit ovat ennemminkin siinä, että jotkut etapit ovat tunneissa laskien aika pitkiä. Riski vaelluspäivän venymisestä ylipitkäksi on olemassa. Hyväkuntoisilla kulkijoilla se ei ole ongelma, mutta siihen kannattaa kiinnittää huomiota, jos on peruskuntoinen tallustelija, kuten minä. Toisin päin sanottuna: tälle reitille lähteminen ei edellytä huippukuntoa, mutta suunnittelu kannattaa.

Vaelluspäivän pituuden osalta on hyvä huomioda, että Keski-Euroopassa hämärä tulee aikaisemmin kuin Suomen suvessa. Pimeässä vuorelta alastuloon liittyvät riskit jokainen varmaan ymmärtää. Ylipitkiin päiviin liittyy myös sääriski. Vuoristossa sataa aika usein iltapäivällä tai illalla. Laskeutuminen vuorelta alas märkää ja mutaista polkua pitkin voi olla hidasta ja jopa vaarallista, kuten itsekin totesin. Tuuli voi yltyä myrskyksi ja vesisade voi muuttua rakeiksi, mistä myös tuli kokemusta. Eli päiväetapit kannattaa suunnitella siten, että on iltapäivällä jo perillä sateen suojassa tai ainakin alempana laaksossa.

Liian pitkiä vaelluspäiviä voi välttää ensinnäkin lähtemällä mahdollisimman aikaisin liikkeelle. Aamurutiinit kannattaa miettiä sellaisiksi, että kaikki on valmista, kun menee aamupalalle, ja sinne kannattaa mennä niin aikaisin kuin mahdollista. Loppupäivästä taas kannattaa kävellä laaksossa lähelle seuraavan nousun alkua, jos tämä

on majoituksen puolesta mahdollista. Näin aikaa ja voimia ei kulu aamulla laakson pohjien kävelyyn. Alempana laaksossa kävely ei ole huonossakaan säässä iltapäivällä niin vaarallista kuin ylempänä vuorilla. Jos arvioi, että joku etappi on ehkä liian pitkä omalle kunnolle, tällä reitillä on useissa laaksoissa mahdollista käyttää bussia tai hissiä joko reitin alussa tai lopussa.

Vaikka näitä juttuja kuinka kotona ennen lähtöä pohtii, jokainen päivä pitää mennä sään mukaan. Joinakin päivinä sää vain on sellainen, ettei reitille lähtö ole hyvä idea. Tällöin voi joko odottaa tai kiertää. Kuten tästäkin tarinasta käy ilmi, vuoren kiertäminen ei ole aina ihan helppoa. Paremman sään odottaminen on usein paras vaihtoehto. Se kuitenkin edellyttää, että suunnitelma joustaa majoitusten suhteen. Omassa suunnitelmassani oli tämän suhteen paikoin huonoja ratkaisuja ja olin liian sidottu varattuihin majoituspaikkoihin tiettyinä päivinä ilman joustoa. Jos tekee etukäteisvarauksia, kannattaa siis suosia sellaisia, joita voi helpommin ja mielellään ilman kustannuksia muuttaa.

Liian tiukat aikataulut reitin tai majoitusten suhteen aiheuttavat helposti turhaa stressiä. Kannattaa jättää matkasuunnitelmaan sinne tänne vähän väljempää. Näitä välipäiviä voi sitten käyttää, jos pitää odotella parempaa säätä. Jos tähän ei tulekaan tarvetta ja sää on loistava koko reissun, voi nautiskella vapaapäivästä vuoristossa. Tämän reitin varrella on niin paljon nähtävää, ettei ajankäytöllisiä ongelmia pitäisi tulla. Esimerkiksi alue Grindelwald–Wengen–Mürren on sopiva paikka jättää vähän väljää. Tällä alueella on paljon nähtävää, jos jää ylimääräisiä päiviä. Toisaalta tuossa kohtaa on helppo myös nopeuttaa kulkua, jos on pitänyt sitä ennen odotella jossain parempaa säätä. Tässä kohtaa voi yhdessäkin päivässä kulkea helposti hissejä, busseja ja junia käyttäen useamman etapin matkan. Toki siinä menettää paljon huikeita maisemia. Joka tapauksessa suunnitelmiin kannattaa jättää jouston varaa. Tämän kirjan lukeneille suunnittelu on onneksi jo helpompaa.

Turvallisuusjutuista vielä sen verran, että kannattaa tarkistaa matkavakuutuksen ehdot. Joissakin on tietty metriraja, jota korkeammalla tapahtuvia vahinkoja vakuutus ei kata. Itselläni on matkavakuutuksen lisäksi Itävallan Alppikerhon (Alpenverein Österreich) jäsenyys, johon kuuluu erityisesti tämän tyypisille reissuille tarkoitettu vakuutus. Vuoden 2021 jäsenmaksu oli 63 punttaa. Jäseneksi liittyessä tulee valita samalla alaosasto, johon liittyä. Aiemmin kuului itävaltalaiseen osastoon, mutta Britannian osastossa on se etu, että materiaali on englannin kielellä. Heillä on myös aika aktiivista toimintaa ja tiedottamista. Sähköpostilistalla saa ihan mielenkiintoista infoa. Tästä syystä tuo maksamani hinta on punnissa.

Jos tästä tai oikeastaan mistä tahansa Alppien reitistä kiinnostuu, kannattaa hankkia reittikuvaus. Itse olen käyttänyt usein Ciceronen kustantamia englanninkielisiä reittikuvauksia, tällä reissulla *Swiss Alpine Pass Route - Via Alpina I – East to West across Switzerland* (kolmas painos 2017). Käytän siitä jäljempänä termiä *reittikuvaus*. Se on olennainen osa matkan suunnittelua. Ilman sitä tästä reissusta ei olisi tullut mitään. En sitä kovin usein vaelluspäivän aikana katso, mutta kun katson, sen ohjeet ovat olleet tarpeen ja riittävät. Muitakin opaskirjoja on, englanniksi ainakin *Hiking in Switzerland: Via Alpina: National Route 1*.

Alpeilla kulkee paljon reittejä ja joskus on tulkinnanvaraista, mihin suuntaan tulisi jatkaa. Tämä reitti on kuitenkin yksi parhaiten merkatuista, joita tiedän. Suuntakylttien AV1-merkinnät ja maastoon maalatut punavalkoiset raidat reitillä pitävät kyllä tiellä. Eksymistä ei tarvitse pelätä. Sumussa pitää toki olla tarkkana.

Ennen lähtöä on mukava tutkiskella reittikuvausta ja tehdä omaa suunnitelmaa. Suunnittelua auttaa reittikuvaksesta löytyvät ohjeelliset kävelyajat, etäisyydet sekä nousu- ja laskumetrit kullekin etapille. Reittikuvauksessa on myös tietoa kartoista. Itsekin niitä hankin, mutta tämän matkan jälkeen olen siirtymässä kännykällä käytettävään

nettikarttaan. Sveitsin Alpeista on tarjolla ilmaisia ja maksullisia karttasovelluksia. Reittikuvauksella ja tässä kirjassa mainitulla karttasovelluksella pärjää. Kannattaa ladata myös sääsovellus.

Sveitsin Via Alpina 1 alkaa oikeastaan Lichtensteinista, mutta en näe reitin puolesta erityistä tarvetta aloittaa sieltä. Vaduz on varsin pieni kylä pääkaupungiksi eikä siellä ole kovin paljon nähtävää. Jos sen kuitenkin haluaa mielenkiinnosta käydä katsomassa, se onnistuu helposti Sargansista, josta varsinainen reitti alkaa. Sargansiin pääsee junalla Zürichistä, jonne taas on suora lento Helsingistä. Aamukoneella lähtevä on jo hyvissä ajoin iltapäivällä Sargansissa ja voi periaatteessa ajatella reitille lähtöä jo samana päivänä. Voi myös ottaa vähän pelivaraa esimerkiksi matkatavaroiden perille saapumisen myöhästymistä ajatellen ja yöpyä ensimmäisen yön Sargansissa. Sieltä voi sitten käydä illalla kävelyllä Lichtensteinin puolella. Näin itse tein. Siitä on se etu, että voi sitten rehvakkaasti sanoa, että aloitin Lichtensteinista. Tyypillinen kysymys muilta vaeltajilta reitillä nimittäin on: Mistä aloitit?

Reittikuvauksessa on listattu joitakin mahdollisia majoitusvaihtoehtoja. Itsekin aika monessa niistä yövyin ja tässä kirjassa niitä hieman kuvaan. Aika monessa laaksossa on camping-alueita, jotka kannattaa selvittää tarkemmin, jos on teltta mukana. Telttailu siihen tarkoitettujen alueiden ulkopuolella vuorilla on Sveitsissä lähtökohtaisesti kiellettyä. Näin kyllä reitillä muutaman telttailijan, mutta aika harvinaista se taitaa olla. Tuskin se kuitenkaan mahdotonta on, jos paikka on sopivasti sivussa. Kannattaa kuitenkin huomioida, että niityillä kulkee paljon karjaa ja muita eläimiä. Tällä reissulla sää oli useina päivinä sellainen, ettei telttailu olisi tullut kyseeseen. Periaatteessa kevyen teltan kuljettaminen mukana voi kuitenkin olla harkinnan arvoinen vaihtoehto, joka voi joustavoittaa reitillä etenemistä. Itsekin harkitsen ultrakevyen majoitussetin mukaan ottamista seuraavalle vuoristovaellukselle.

Tervetuloa taas kerran vuoristovaelluksen maailmaan!

Tällä kertaa seikkaillaan Sveitsin Alpeilla. Kirja kattaa matkakertomukset kahdelta pidemmältä vuoristovaellukselta, joilla kuljetaan vuoristossa yhteensä kuukauden ajan. Sveitsin Alpit tulevat siten varsin hyvin kolutuiksi.

Sveitsin Alpeja pitkin itärajalta länsirajalle kulkevalla Via Alpinalla kuljetaan huikeissa maisemissa mielenkiintoisten kylien ja laaksojen läpi. Matkalla pistäydytään myös Interlakenissa.

Chamonix – Zermatt välillä kulkeva Haute Route on sananmukaisesti korkeatasoinen vaellusreitti. Sen lopussa päädytään yöpymään vuoristomajalle Matterhornin rinteelle 3260 metrin korkeuteen ja seuraamaan vuorta valloittamaan lähteviä kiipeilijöitä.

Matkaaja kertoo humoristisen myönteiseen sävyyn matkalla eteen tulevista tilanteista, muistelee vanhoja kokemuksia ja ihmettelee näkemiään asioita ja elämänmenoa laajemminkin. Tällaisilla omatoimimatkoilla, joilla ylitetään joka päivä vuori, uusia tilanteita ja ihmeteltävää todellakin riittää. Kirjassa on etappien pituuksia, majapaikkoja ja muita käytännön seikkoja koskevien tietojen lisäksi paljon valokuvia matkan varrella nähdystä mahtavista maisemista. Alpeille vaeltamaan suuntaavan tai matkailusta Alpeilla muuten kiinnostuneen kannattaa siis tutustua ennen lähtöä tähän kirjaan. Tarinoista saa hyvän kuvan siitä, millaista omatoiminen vaeltaminen Alpeilla käytännössä on. Huippuuhommaahan se on!

Kyseessä on kirjoittajan yhdeksäs vuoristovaelluksia käsittelevä kirja. Niissä vaelletaan ja lomaillaan Itävallan, Sveitsin, Ranskan, Saksan ja Italian Alpeilla sekä Ranskan Pyreneillä.

Hyvää nojatuolimatkaa!

BoD

9 789528 047223